

Speels

Door: Clemens Geenen

Hoewel we tussentijds natuurlijk al regelmatig op school waren geweest, was het nu dan voor het echie. Het eerste officiële tien-minuten-gesprek van onze zoon stond gepland. Mijn vrouw en ik hadden niet het idee dat er heel veel mis zou zijn. Onze oudste ging immers dagelijks met veel plezier naar de kleuterschool en nam meestal nauwelijks nog de moeite om ons uit te zwaaien bij de ingang van het lokaal. Maar goed, je weet maar nooit. Hoewel hij nog maar 4 was, dook hij thuis al met grote regelmaat in de boeken en liet hij de legoblokken links liggen. Een kind moet je kind laten zijn, dus vaak lieten we het maar zo en dwongen we hem niet te veel richting autootjes, knuffels en duplo-bouwpakketten.

Onze thuisindruk leek in eerste instantie te kloppen met die van de school. Ons zoontje werd door de twee leerkrachten getypeerd als een spontaan kind dat veel optrok met zijn klasgenoten en graag contact zocht met de juffrouw. So far, so good. Toch meenden wij bij één van de twee juffrouwen enige aarzeling te bespeuren. Ze leek ergens omheen te draaien en beiden zaten we op de 'maar' te wachten.

De tien minuten waren bijna voorbij, toen inderdaad de 'maar' kwam. De juffrouwen hadden Stef de laatste weken goed geobserveerd en er was hen iets opgevallen. Niets menselijks is ons vreemd, dus ook door onze hoofden schoten in die twee seconden van stilte allerlei opties: Hij huilde te veel? Hij pakte speelgoed af van andere kinderen? Of misschien zat hij ook hier, op de kleuterschool, te veel met de neus in de boeken?

Intussen op het puntje van onze stoel moedigden we de juffrouw aan om het hoge woord er maar uit te gooien. 'Nou,' zei juffrouw Mariëlle, 'we vinden hem soms nog zo speels. Het liefst wil hij de hele dag spelen in plaats van zich met de taakjes bezig te houden.'

Opgelucht zakten wij terug in onze piepkleine kleuterstoeltjes.

Clemens Geenen
clemensgeenen@ziggo.nl